

γλαριὰ ἡ, Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ἄ ρ ο ς.

Ταραχή, θόρυβος, ὡς ἐκ τῶν κρωγμῶν τῶν γλάρων προκαλούμενος: *Μάννα μου, γλαριὰ π' ἀκούεται 'κεῖ κάτω!* Συνών. ξ ε φ ω ν η τ ὁ, σ κ ο ὕ ξ ι μ ο.

γλαριάζω Ζάκ. Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀρκαδ. Ἀρν. Βαλτεσιν. Βαλτέτσ. Βαμβακ. Γαργαλ. Δημητσ. Δίβρ. Ζελίν. Καλάβρυτ. Καλάμ. Κάμπος Λακων. Μεγαλοπ. Μεσσ. Ξεχώρ. Οἰν. Οἰχαλ. Πιάν. Τεγ.) — Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 49 Π. Χάρ. εἰς Ν. Ἔστ. 15 (1934), 28 — Λεξ. Δημητρ. γλαριάζου Πελοπν. (Κίτ. Λάγ.) γλαριάζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γλαριάζαντζω Ἀστυπ. σγλαριάζου Πελοπν. (Κίτ. Λάγ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ἄ ρ α. Διὰ τὸ προθετ. σ βλ. Χ. Παντελίδ. εἰς Byz. Neugr. Jahrb. 6 (1927-1928), 401 κέξ.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὑπνηλίας, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην ὕπνου Ζάκ. Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀρκαδ. Δημητσ. Δίβρ. Κάμπος Λακων. Καλάβρυτ. Κίτ. Κλουτσίνοχ. Λάγ. Μεγαλόπ. Μεσσην. Ξεχώρ. Οἰν. Πιάν.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐγλάριασα κι ἀποκοιμήθηκα Δημητσ. Ἀἰδε νὰ πλαιάσης, γιατί' ἐγλάριασε Δίβρ. Ἐγλάριασα ἀπὸ τὴ βολλή ἀνπνία Κάμπος Λακων. Φύγε ἀπὸ 'πά, γιατί σγλαριάζου. Κίτ. Λάγ. Γλαριάζω, πάω νὰ τσοιμηθῶ Κάμπος Λακων. 2) Ἀποκοιμῶμαι ἐλαφρῶς Ἀστυπ. Πελοπν. (Βαλτεσιν. Βαλτέτσ. Βαμβακ. Γαργαλ. Καλάμ. Κίτ. Μάν. Μεσσην. Ξεχώρ. Οἰν. Οἰχαλ. Τεγ. κ.ά.) — Π. Χάρ. εἰς Ν. Ἔστ. 15 (1934), 28: Ἐγλάριασε ἀπάνου 'ς τὸ ραβδί του Βαλτέτσ. Ἐπεςα ἐπαδὰ κ' ἐγλάριασα λιγαί Κίτ. Μάν. Γλάριασε ἡ κοπελίτσα σου! Βάλ' τη νὰ τσοιμηθῇ! Ξεχώρ. Τίς ἡγλάρτζαντζεν ὁ νύπνος Ἀστυπ. Ἐτεντώθη ἀπάνου σὲ κάτι ἀρκονδόβατα καὶ σάβως ἐγλάριασε Οἰχαλ. || Ἄσμ.

Ἐλα, γλάρα, γλάριασ' το καὶ γλυκαποκοίμισέ το (βαυκάλ.) Μεσσην. 3) Ἡρεμῶ, ἡσυχάζω Σ. Πασαγιάνν., ἔνθ' ἄν.: Ποίημα.

Γλαριάζαν τ' ἄσειστα νερά κι ἀσάλευτα ἡσυχάζουν.

4) Ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως θερμῆς καὶ ὑγρᾶς Πελοπν. (Πιάν.): Γλάριασε ὁ καιρὸς καὶ θὰ λειώσῃ τὸ χιόνι. Συνών. φρ. Π ἡ ρ ε γ λ ἄ ρ α.

γλάριασμα τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ α ρ ι ἄ ζ ω.

Ἡ ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὡς ἡ τοῦ γλάρου ἐπιδεξιὰ κινήσις.

γλαρίζω Εὐβ. (Κάρυστ.) γλαρίζου Εὐβ. (Στρέπον.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ἄ ρ α.

Ἀπρόσ., φέρει γ λ ἄ ρ α ν, ἤτοι ψιλὴν βροχήν: *Γλάρ'σι σήμιρα* (ἔπεσε ψιλὴ βροχή).

γλαροκοιμᾶμαι Πελοπν. (Γαργαλ. Σκορτσιν. κ.ά.) γλαροτσουμᾶμαι Πελοπν. (Ξεχώρ.) γλαροκοιμοῦμαι Πελοπν. (Ἀναβρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ α ρ ἄ καὶ τοῦ ρ. κ ο ι μ ᾶ μ α ι.

Κοιμοῦμαι ἐλαφρῶς ἔνθ' ἄν.: Ἀρχισε τὸ παιδί καὶ γλαροκοιμᾶται 'ς τὸ κούνη του (=λίκνον του) Γαργαλ. Γλαροκοιμᾶμαι λιγουλὰκι Σκορτσιν. Μὴν ἀρβαλλάης, μωρή, τσαὶ γλαροτσουμᾶται ἡ κοπελίτσα μου (ἀρβαλλάης = θορυβῆς) Ξεχώρ. Συνών. γ λ α ρ ι ἄ ζ ω 2.

γλαροκοίμισμα τό, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α ρ ο κ ο ι μ ᾶ μ α ι.

Ὁ ἐλαφρὸς καὶ μικρᾶς διαρκείας ὕπνος ἔνθ' ἄν.: Πάει σαπάνου (ἐνν. εἰς τὸ βουνὸ) τὸ παλιοκόρ'τσο μοναχό του καὶ πιάνει τὰ γλαροκοιμίσματα (παλιοκόρ'τσο = μικρὰ κορσίσ, πιάνει τὰ γλαροκοιμίσματα = κοιμᾶται ἐλαφρῶς) Πελοπν. (Βερεστ.)

γλαροκρατῶ Πελοπν. (Γορτυν. Ὀλυμπ.) γλαροκρατάω Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ α ρ ἄ καὶ τοῦ ρ. κ ρ α τ ὼ.

Κρατῶ κατὰ τρόπον γλαρόν, ἡπιον ἔνθ' ἄν.: Τί τὰ γλαροκρατεῖς τὰ μάτια σου; Μαζαίικ. || Ἄσμ.

Σιγὰ σιγὰ ποὺ περπατεῖς | τὰ μάτια τὰ γλαροκρατεῖς Γορτυν. Ὀλυμπ.

γλαροκυνηγῶ ἀμάρτ. μετοχ. γλαροκυνηγημένη Α. Μαμμέλ. Σκόπ. 30.

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τοῦ ρ. κ υ ν η γ ὼ.

Εἰς χρῆσιν μόνον ἢ μετοχ., διωκομένη, κυνηγημένη ὑπὸ γλάρων. Ποίημα.

Γλαροκυνηγημένη | τὴν Πάντερμο περνᾷ
γολέτα δίχως τσοῦρομο | κι ἄγκουρες καὶ μπινα
(μπινά = ἄκρα κεραίας τοῦ ἱστιοφόρου).

γλαρολαίμης ἐπίθ. Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ α ρ ὸ ς καὶ τοῦ οὖς. λ α ι μ ὸ ς.

Ἐπὶ κατοικιδίου ὄρνιθος, ὁ ἔχων τὸν λαιμὸν γυμνόν, ἄνευ πτερώματος ἔνθ' ἄν.: Ἐχὼ ἓνα γόκορο γλαρολαίμη Περούλ. Ἐχασα μιὰ γλαρολαίμη κόττα Καρουσ. Συνών. γ κ ο λ ι ἄ β α ρ ο ς 2, γ κ ο λ ι α β ἄ ρ ι κ ο ς, γ κ ὀ λ ι α β ο ς 3, γ κ ο λ ι α ν ἄ ρ ι κ ο ς, γ κ ο λ ι α ν ὸ ς, γ λ ε ι φ τ ο λ α ἰ μ η ς, γ υ μ ν ο λ α ἰ μ η ς, ζ ο ρ κ ο λ α ἰ μ η ς, κ ο λ ὸ μ π α ρ ο ς, λ α ι μ ο κ ο μ μ ἔ ν ο ς.

γλαρομάτης (I) ἐπίθ. Θήρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖς. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ μ ἄ τ ι.

1) Ὁ βλέπων ὀξέως ὡς ὁ γλάρος, ὁ ἔχων ὀξύ, διαπεραστικὸν βλέμμα Θήρ. 2) Ὁ ἔχων λαμπροὺς καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς Λεξ. Δημητρ.

γλαρομάτης (II) ἐπίθ. Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ.

Ἐρμιον. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. γλαρομάτης Στερελλ. (Περίστ.) Θηλ. γλαρομάτα Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Ἐρμιόν. κ.ά.) — Α. Μαμμέλ., Στχθμ., 58.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ λ α ρ ὸ ς καὶ τοῦ οὖς. μ ἄ τ ι.

1) Ὁ ἔχων γλαροὺς, ἤτοι γλυκεῖς, ἡδυπαθεῖς τὴν ἔκφρασιν ὀφθαλμοῦς Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Ἐρμιόν. κ.ά.) — Α. Μαμμέλ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Ἡ Τασὼ τσῆ Στυλιανῆς εἶν' ἄσπρη καὶ γλαρομάτα Γαργαλ. || Ἄσμ.

Μιὰ γλαρομάτα ἀγαπῶ | καὶ ντρέπονμαι νὰ τῆς τὸ εἰπῶ αὐτόθ.

Ξανθιά μου, γλαρομάτα μου, | σὺ θὰ μοῦ φᾶς τὰ νῆατα μου

Λεξ. Δημητρ. || Ποίημα.

Μιὰ γλαρομάτα γυναικα | ἡ εἰρωνεῖα
καθισμένη πάνω 'ς τοὺς τόμους καὶ τ' ἀρχεῖα
θὰ χαμογελᾷ

Α. Μαμμέλ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ α ρ ο μ α τ ι κ ᾶ τ ο ς, γ λ α ρ ο μ ἄ τ ι κ ο ς. 2) Ὁ ἔχων ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ἔκφρασιν μελαγχολικὴν Πελοπν. (Ἐρμιόν.)

